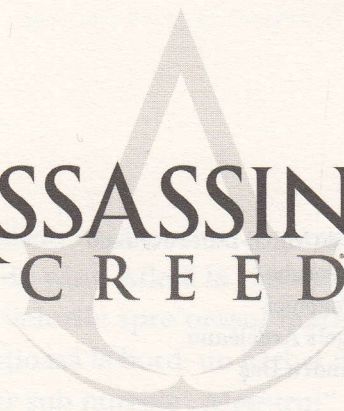

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

OLIVER BOWDEN

ASSASSIN'S CREED

CRUCIADA SECRETĂ

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MIHAI-DAN PAVELESCU

PALADIN

Prolog.....

Partea întâi.....

Partea a doua.....

Partea a treia.....

Partea a patra.....

Mulțumiri.....

Nava cea maiestuoasă trosnea și gema; pânzele îi umflau umflate de vânt. Aflată la câteva zile depărtare de uscat, despica valurile spre orașul măreț din apus cu o încărcătură prețioasă la bord: un bărbat pe care echipajul îl cunoștea doar sub numele „Maestrul”.

El se găsea printre mateloți acum, singur pe puntea teugei, acolo unde-și dăduse jos gluga mantiei pentru a-și îngădui să fie stropit de jerbele de apă ale valurilor, ale căror picături le absorbea cu chipul în bătaia vântului. Făcea asta o dată pe zi. Ieșea din cabina sa, străbătea puntea, alegea un loc de unde să se uite la mare, apoi revenea sub punte. Uneori stătea la teugă, alteori la pupă. Întotdeauna fixa cu privirea întinderea brăzdată de creste albe.

În fiecare zi, corăbierii îl priveau. Munceau, strigându-se de pe punte și greement, fiecare cu sarcina lui, dar în același timp trăgeau cu ochiul la silueta solitară și gânditoare. Și se întrebau ce fel de om era? Ce fel de om se afla printre ei?

Îl priviră și acum pe furiș, când se îndepărtă de balustradele punții și-și ridică gluga. Rămase locului o clipă, cu capul plecat, cu brațele atârând pe lângă trup, iar mateloții îl urmăriră. Poate câțiva chiar păliră când bărbatul traversă puntea înapoi, pe lângă ei, revenind spre

Respect cabina sa. Iar când ușa se închise în urma lui, toți constatară că-și ținuseră răsuflarea.

După ce intră, Asasinul se întoarce la masă, se așează, își turnă un pahar cu vin, după care se întinse spre o carte și o trase mai aproape. Apoi o deschise și începu să citească.

Partea întâi

Capitolul 1

19 iunie 1257

Maffeo și cu mine am rămas la Masyaf și vom locui aici deocamdată. Cel puțin până se vor rezolva una sau două – cum să le spun? – *nesiguranțe*. Între timp, vom rămâne la dispoziția Maestrului, Altaïr Ibn-La’Ahad. Deși este frustrant să-ți lași soarta în mâinile altora, mai ales ale conducătorului Ordinului, care, la vârsta lui înaintată, mânuiește ambiguitatea cu aceeași precizie nemiloasă cu care a mânuit cândva pumnalul și sabia, am de câștigat cel puțin prin faptul că-i ascult istoriile. Maffeo însă nu are un asemenea avantaj și a devenit de nedomolit. Lesne de înțeleș. Masyaf îl plictisește. Nu-i place să traverseze panta abruptă dintre fortăreața Asasinului și satul de dedesubt, iar terenul muntos nu-l atrage deloc. Îmi repetă că el este un „Polo”, iar după șase luni petrecute aici, dorul de ducă este precum chemarea unei femei voluptoase, convingătoare și în același timp ispititoare, greu de ignorat. Tânjește să umfle pânzele cu vânt și să pornească spre tărâmurii noi, să întoarcă spatele lui Masyaf.

Să fiu sincer, nerăbdarea lui este o pacoste de care m-aș putea lipsi. Altaïr este pe punctul de a face o înștiințare; o pot simți.

De aceea azi i-am zis:

— Maffeo, îți voi spune o poveste.

Ce lipsit de maniere este! Suntem oare cu adevărat neamuri? Încep să mă îndoiesc. În loc să primească vestea asta

19 iunie 1257

Maffeo și cu mine am rămas la Masyaf și vom locui aici deocamdată. Cel puțin până se vor rezolva una sau două – cum să le spun? – *nesiguranțe*. Între timp, vom rămâne la dispoziția Maestrului, Altaïr Ibn-La’Ahad. Deși este frustrant să-ți lași soarta în mâinile altora, mai ales ale conducătorului Ordinului, care, la vârsta lui înaintată, mânuiește ambiguitatea cu aceeași precizie nemiloasă cu care a mânuit cândva pumnalul și sabia, am de câștigat cel puțin prin faptul că-i ascult istoriile. Maffeo însă nu are un asemenea avantaj și a devenit de nedomolit. Lesne de înțeles. Masyaf îl plictisește. Nu-i place să traverseze panta abruptă dintre fortăreața Asasinului și satul de dedesubt, iar terenul muntos nu-l atrage deloc. Îmi repetă că el este un „Polo”, iar după șase luni petrecute aici, dorul de ducă este precum chemarea unei femei voluptuoase, convingătoare și în același timp ispititoare, greu de ignorat. Tânjește să umfle pânzele cu vânt și să pornească spre tărâmurii noi, să întoarcă spatele lui Masyaf.

Să fiu sincer, nerăbdarea lui este o pacoste de care m-aș putea lipsi. Altaïr este pe punctul de a face o înștiințare; o pot simți.

De aceea azi i-am zis:

— Maffeo, îți voi spune o poveste.

Ce lipsit de maniere este! Suntem oare cu adevărat neamuri? Încep să mă îndoiesc. În loc să primească vestea asta

cu entuziasmul pe care-l merita pe bună dreptate, aş fi putut jura că l-am auzit oftând (sau poate că ar trebui să-i acord prezumţia de nevinovăţie; poate că, pur şi simplu, răsufla mai greu sub soarele fierbinte), înainte de a-mi răspunde pe un ton aproape exasperat:

— Înainte s-o faci, Niccolò, mi-ai putea spune despre ce-i vorba?

I-am replicat cu mult calm:

— Asta e o întrebare foarte bună, frate.

După aceea am căzut pe gânduri, în timp ce suiam costişa detestată. Citadela se ridica sumbră pe promontoriul de deasupra noastră, ca şi cum ar fi fost cioplită de-a dreptul în calcar. Hotărâsem că doream un decor perfect pentru a-mi spune povestea şi nu exista nimic mai potrivit decât fortăreaţa Masyaf. Un castel impunător, cu multe turnuri, înconjurat de râuri unduitoare, care se înălţa deasupra satului animat de dedesubt; aşezarea în sine se afla pe un loc înalt din Valea Orontes. O oază de pace. Un paradis.

— Aş zice că este despre *cunoaştere*, am decis până la urmă. Aşa cum ştii, *Assaseen* înseamnă „păzitor” în arabă şi asasinii sunt păzitorii secretelor, iar secretele păzite de ei aparţin domeniului cunoaşterii, aşa că, da... – fără îndoială, păream foarte mulţumit de mine – este despre cunoaştere.

— Atunci mă tem că am altă treabă.

— Poftim?

— Dragul meu Niccolò, cu siguranţă mi-ar fi plăcut să am parte de o diversiune de la studiile mele, însă nu doresc defel o prelungire a lor.

Am surâs larg.

— Sunt sigur că ai dori să auzi istoriile ce mi-au fost spuse de Maestru.

— Depinde. Felul cum insişti pentru ele nu le face să pară deloc atrăgătoare. Chiar tu spui, nu-i aşa, că gusturile mele se îndreaptă spre vărsare de sânge când se ajunge la istorii?

— Da.

Respect Maffeo schiță un zâmbet.

— Ei bine, ai dreptate – așa este.

— Atunci trebuie s-o auzi și pe asta. La urma urmelor ele sunt istorii cu mărețul Altaïr Ibn-La'Ahad. Asta este *istoria vieții sale*, frate. Crede-mă, nu duce lipsă de aventuri și mare parte din ea, vei fi încântat să observi, implică vărșări de sânge.

Deja ne apropiaserăm de turnul de pază al podului de acces în cetate. Am trecut pe sub arcada sa și prin postul de gardă, apoi am suit către castelul interior. În fața noastră se afla turnul în care locuia Altaïr. Săptămâni la rând petrecusem fascinat nenumărate ore alături de el, pe când stătea cu mâinile strânse laolaltă și cu coatele pe brațele jețului cu spătar înalt, povestindu-și aventurile, cu ochii bătrâni abia vizibili sub glugă. Într-o măsură tot mai mare ajunsesem să înțeleg că istoriile acelea îmi erau spuse cu un țel. Dintr-un motiv pe care încă nu-l puteam desluși, eu fusesem *ales* să le aud.

Când nu povestea, Altaïr medita printre cărțile și amintirile lui, privind uneori ore în șir pe fereastra turnului. M-am gândit că și acum putea fi acolo și mi-am dus palma pavază la ochi pentru a privi în sus spre turn, dar n-am zărit decât piatră decolorată de soare.

— Avem o întrevvedere cu el? mi-a întrerupt Maffeo gândurile.

— Nu azi, am răspuns și i-am indicat un turn din dreapta noastră. Vom merge acolo...

Maffeo s-a încruntat. Turnul de apărare era unul dintre cele mai înalte din citadelă, iar accesul în el se făcea pe scări amețitoare, care păreau în mare parte că ar avea nevoie de reparații majore. Am fost însă insistent, mi-am aranjat tunica sub centură și l-am condus pe Maffeo până la primul nivel, apoi la următorul și tot așa până în vârf. De acolo am privit regiunea. Kilometri de teren stâncos. Râuri aidoma unor vene. Pâlcuri de așezări. Am privit peste Masyaf

Respect de la fortăreață spre clădirile și piețele din satul care se lăbărța dedesubt, palisada de lemn a liniei de apărare exterioare și grajdurile.

— Cât de sus suntem? a întrebat Maffeo, părând cam verde la față, conștient fără doar și poate de rafalele violente de vânt și de solul care acum părea foarte îndepărtat.

— La mai bine de șaptezeci și cinci de metri, i-am spus. Suficient de sus pentru ca Asasinii să fie în afara bății arcașilor inamici, dar îngăduindu-le în același timp să-i împrăște de sus cu săgeți și multe altele.

I-am arătat deschiderile ce ne înconjurau din toate părțile.

— De la *mâchicoulis*¹ de aici, ei puteau arunca pietre sau ulei încins peste dușmanii lor, folosind aceste...

Platforme din lemn ieșeau în afară, iar noi ne-am apropiat de una dintre ele, ținându-ne de suportii verticali din ambele părți și aplecându-ne după aceea deasupra golului, pentru a privi în jos. Imediat dedesubt, turnul cobora până la marginea stâncii. Iar mai jos de aceasta era râul unduitor.

Complet palid la față, Maffeo s-a retras în siguranța podelei turnului. Am izbucnit în râs și l-am imitat (ca să fiu sincer, am fost fericit s-o fac, întrucât eu însumi mă simțeam ușor amețit și cu stomacul până în gât).

— De ce m-ai adus aici sus? a întrebat Maffeo.

— Pentru că aici începe povestea mea, i-am spus. De aici au văzut străjerii apropierea forței invadatoare.

— Forța invadatoare?

— Da. Oastea lui Salah Al'din. El a venit să asedieze Masyaf și să-i înfrângă pe Asasini. Acum optzeci de ani, într-o zi însorită de august. O zi foarte asemănătoare cu cea de azi...

¹ Deschideri în podelele galeriilor cetăților pentru aruncarea de greutăți și lichide asupra atacatorilor (n. trad.).

Străjerul văzu mai întâi păsările.

O oaste aflată în mișcare atrage necrofagii. În principal cei zburători, care coboară din văzduh spre resturile abandonate în urmă: mâncare, gunoaie și stârvuri, atât de cai, cât și de oameni. Apoi văzu praful. Iar după aceea o pată întunecată, vastă, care apăru la orizont, înaintând încetșor și cuprinzând totul. O oaste populează, afectează și distruge peisajul; este o dihanie uriașă și flămândă care consumă totul în cale, iar în majoritatea cazurilor – așa cum Salah Al'din știa prea bine – simpla ei vedere era îndeajuns ca să determine predarea inamicului.

Dar nu și acum. Nu și când inamicii lui erau Asasinii.

Pentru campania asta, conducătorul sarazin mobilizase o forță modestă de zece mii de pedestri, călăreți și auxiliari. Cu aceștia plănuia să-i zdrobească pe Asasini, care atentaseră deja de două ori la viața lui și cu siguranță n-aveau să dea greș a treia oară. Intenționând să ducă bătălia în pragul lor, intrase cu oastea în munții An-Nusayriyah, la cele nouă citadele ale Asasinilor de acolo.

La Masyaf ajunseseră vești că oamenii lui Salah Al'din jefuiseră ținutul, dar că niciuna dintre fortărețe nu fusese cucerită. Acum porniseră către Masyaf, intenționând s-o supună și să-i ia capul lui Al Mualim, conducătorul Asasinilor.

Salah Al'din era privit ca un conducător temperat și imparțial, dar Asasinii îl înfuriau și îl descurajau în aceeași măsură. Potrivit informațiilor, unchiul său, Shihab Al'din,

îl sfătuia să ofere pacea, să se însoțească cu Asasinii, nu să lupte împotriva lor. Însă răzbnătorul sultan nu putea fi clintit, așa că armata lui se târa spre Masyaf într-o zi însoțită de august a anului 1176, iar un străjer din turnul de apărare al citadelei zări stolurile de păsări, norii uriași de praf și pata neagră de la orizont, și de aceea ridică un corn la buze și dădu alarma.

Cu chipuri măcinate de frică, sătenii luară provizii și se mutară în siguranța citadelei, ticsindu-i curțile interioare, unde mulți dintre ei își ridicară tarabele pentru a continua negoțul. Între timp, Asasinii începură să fortifice castelul, pregătindu-se să înfrunte oastea care se lățea ca o pată peste minunatele meleaguri verzi din jur, ca o fiară uriașă ce se hrănea cu roadele pământului și cotropea orizontul.

Ei auziră cornii, tobele și talgerele și în scurtă vreme putură distinge siluetele ce apărură din pâcla arșiței și văzură că erau cu miile. Văzură pedestrașii: lăncieri, sulitași și arcași, armeni, nubieni și arabi. Văzură călăreții: arabi, turci și mameluci, înarmați cu iatagane, lăncii și spade, unii înveșmântați în zale, alții în armuri din piele. Văzură nobilii, preoții și pe cei care-i urmau în dezordine în ariergardă: familiile, copiii și sclavii. Văzură cum invadatorii ajunseră la zidul exterior și-i dădură foc, ca și grajdurilor, cu cornii continuând să zbiere, cu talgerele bubuind. Înăuntrul citadelei, sătencele începură să plângă. Se așteptau ca locuințele lor să fie următoarele incendiate, însă acelea fură lăsate neatrinse, iar oastea se opri în sat... aparent prea puțin interesată de castel.

Nu trimiseră niciun sol și niciun mesaj; pur și simplu, ridicară tabăra. Majoritatea corturilor erau negre, însă în mijlocul lor se afla un pâlc de pavilioane mari, locuite de sultanul Salah Al'din și de generalii săi. Acolo fluturau stindarde brodate; vârfurile stâlpilor pentru corturi erau rodii

Respon poleite, iar acoperămintele pavilioanelor erau din mătase multicoloră.

În citadelă, Asasinii reflectară asupra tacticii lor. Oare Salah Al'din va ataca fortăreața, ori va încerca să-i înfometeze? Răspunsul veni odată cu căderea nopții. Dedesubt armata invadatoare începu să-și asambleze mașinile de război. Focuri arseră mult în noapte. Sunetele ferăstraielor și ciocanelor se înălțară până la urechile străjerilor de pe meterezele citadelei și până la turnul Maestrului, unde Al Mualim își convocă toți Maeștrii Asasini.

— Salah Al'din ne-a fost dat pe mâini, spuse Faheem al-Sayf. Asta e o ocazie care nu trebuie ratată.

Al Mualim căzu pe gânduri. Privi pe fereastra turnului și se gândi la pavilionul multicolor în care stătea acum Salah Al'din și-și punea la cale propria prăbușire... dar și pe a Asasinilor. Se gândi la oastea uriașă a sultanului și la felul cum pustiise regiunea. La faptul că sultanul era perfect capabil să ridice o forță încă și mai mare în cazul în care campania lui ar fi eșuat.

Se gândi că forțele lui Salah Al'din nu puteau fi egale, totuși Asasinii aveau de partea lor viclenia.

— Dacă Salah Al'din va muri, zise Faheem, armata sarazinilor se va risipi.

Al Mualim clătină însă din cap.

— Nu cred. Locul lui va fi luat de Shihab.

— El este doar pe jumătate la fel de destoinic ca Salah Al'din.

— Atunci va fi mai puțin eficient în alungarea creștinilor, replică tăios Al Mualim; uneori se simțea obosit de agresivitatea lui Faheem. Dorim noi oare să ne găsim la mila lor? Dorim noi oare să le devenim, fără să vrem, aliații împotriva sultanului? Noi suntem Asasinii, Faheem. Acțiunile noastre sunt cele dorite de noi. Noi nu aparținem nimănui.

Tăcerea se lăsă peste odaia scăldată în miresme dulcele.

— Salah Al'din se teme de noi în același fel în care noi ne temem de el, rosti Al Mualim după ce reflectă. Ar trebui să ne îngrijim ca el să devină și mai temător.

În dimineața următoare, sarazinii suiră un berbec și un turn de asediu pe panta principală și, în timp ce arcașii turci treceau călări în valuri succesive, împrôșcând citadela cu proiectile, atacară zidurile exterioare cu mașinile de asediu, sub săgețile constante ale arcașilor Asasini, sub uleiul încins și bolovanii revărsați din turnurile defensive. Sătenii se alăturară bătăliei, aruncând pietre de pe metereze și stingând incendiile, în vreme ce la porțile principale Asasini curajoși ieșeau prin ușițele înguste și respingeau pedestrii care încercau să le dea foc. Ziua se încheie cu multe pierderi de ambele părți, iar sarazinii se retraseră la poalele dealului, aprinseră focurile pentru noapte, reparară mașinile de asediu și construiră altele.

În noaptea aceea, în tabără se iscă mare agitație, iar în zori pavilionul viu colorat al marelui Salah Al'din fu demontat și sultanul plecă însoțit de gărzi de corp.

La scurt timp după aceea, unchiul lui, Shihab Al'din, sui dealul ca să vorbească cu Marele Maestru al Asasinilor.